

Na výzvy SE TĚŠÍM

Letos jí bude třiatřicet let a **Lilia Khousesoutdinova** chystá řadu pracovních projektů. Třeba cestopis o Bhútánu, pohádky pro děti a také autobiografii o tom, co jí v životě nadchlo, změnilo nebo motivovalo. Především se ale stane trojnásobnou matkou. Čeká dítě s miliardářem Karlem Janečkem, s nímž už má dvouletou dceru Isabellu.

TEXT: KLÁRA KOTÁBOVÁ

FOTO: IVY E. MORWEN

Je pro vás nový začátek důvod k obavám, nebo výzva?

Mám ráda, když vědomě vstupujeme do nějaké nové etapy života. Může to být nový rok, narozeniny, slunovrat nebo třeba novoluní. Je fajn občas si udělat úklid v hlavě s tím, že si řeknu, co v životě nechci, čemu poděkuji a zanechám v minulosti, a naopak si definovat, co jsou další cíle, za kterými se bude ubírat moje cesta. Taký si ráda srovnám v hlavě, jaké mě čekají výzvy a proč je dobré se na ně těšit.

Píšete si někam věci, na které se těšíte?

Sepisování ohromně dlouhých plánů považuju za chybu, cítila bych z toho tíhu a hroutila se při pohledu na takový plán, což se občas stává, když si člověk dává nereálná předsevzetí. Vstupovat do nového životního období s tím, že to bude pekelná dřina, je demotivující. Takže si dávám takové cíle, na které se fakt těším. A svět je hned hezčí, mám pocit, že mě sice čeká hodně práce, ale výsledek bude skvělý. Pak to má smysl.

Na Sahaře, kde si dopřávala digitální detox

S partnerem Karlem Janečkem

S dcerou Isabellou

Je pro vás důležitější uklidit si v hlavě při prosincovém slunovratu, nebo na Nový rok? Funguje obojí, je jen otázka, co nás víc baví. Nový rok hodně prožívají lidé kolem nás, takže je tam cítit to obrovské očekávání, energie, která nás podporuje, u slunovratu se můžeme symbolicky napojit a opřít se o tradici předků. Hodně záleží na tom, co je člověku bližší. A také na tom, kdy na to máme ten správný prostor. Když je na silvestra příležitost probrat s přáteli své cíle a předsevzetí, může je to pěkně nastartovat. Když to vyjde na slunovrat, tak proč ne. Správná chvíle si vás vždycky najde.

Máte před sebou nějaké cíle pro rok 2021?

Se svými kolegy plánuji vydat několik knih, na které se velmi těším, třeba cestopis o Bhútánu plný zážitků ze života, vtipných situací, bude mít i krásný a nevšední formát. Také se chystáme na dvojjazyčné pohádky pro děti, původně psané pro mého syna. Na jaře vyjde pokračování projektu #jsemzena, tentokrát o hrdinkách evropských dějin. Největší výzva je ale ta, že ke třiatřicátým narozeninám vydáme knihu, tak trochu ve stylu autobiografie, jejíž první verzi mám nyní na stole. Je to třiatřicet kapitol o tom, co mě nadchlo, změnilo, motivovalo. Od toho, jak jsem vydělala první milion, po příběh Máří Magdaleny až

nevýbírám kočárek, ten už máme, i když není nejnovější a procestoval půlku světa.

Doma už máte syna i dceru, toužíte vnitřně po klukovi, nebo holčičce?

Mně osobně je to jedno. Mám ale pocit, že proto, že dcera je ještě malá, možná by mladší sestru vnímala s větší žárlivostí než brášku. Je to ale jen moje domněnka. Možná bych přála synovi bráchu, sestřičku už má a občas si myslím, že je unavený z toho, hrát si donekonečna s Elsou a Annou. Na druhou stranu, holčička je zkrátka holčička a samozřejmě drobné krásné detaily, jakými je například pletení malých copánků a oblékání krajkových šatiček, jsou pro mě jako ženu velmi milé a hodnotné. Uvidíme, jak to celé dopadne.

Jste matka, partnerka, designérka, publicistka... Kolik rolí v životě máte a kolik se jich dá zvládnout?

Rozhodně se všemu nevěnuji naplno a pořád. Ráda věci rozbíhám, vytvářím, ale pak také umím předat kompetence a nechat schopné lidi, které kolem sebe mám, aby v mých projektech pokračovali. Ráda školím, tím své vědomosti předávám, ale také ráda jdu po své životní cestě dál a zkoumám. Je jasné, že nemusím zkusit všechno a že se budu vždy věnovat okruhu těch činností, které mě naplňují,

Čekám třetí dítě. Protože už vím, do čeho jdu, neberu to na lehkou váhu. Přináší to s sebou obavy, spoustu výzev a mnoho očekávání. Předpokládám, že se nám otočí život vzhůru nohama.

k Bhútánu, přes domácí porody, historii rodiny v pracovním táboře a principy podnikání v čistě ženském týmu. Takové střípky toho, co mě formovalo. Ale největším novým začátkem pro celou naši rodinu, je to, že čekáme miminko. Přináší to s sebou obavy, spoustu výzev a mnoho očekávání. Předpokládám, že se nám otočí život vzhůru nohama.

Jako dvojnásobná maminka už ale víte, do čeho jdete.

To sice ano, ale právě proto, že vím, do čeho jdu, tak to rozhodně neberu na lehkou váhu.

Jaký jste typ matky – ta, která nechává věci na poslední chvíli, nebo naopak v den, kdy zjistí, že je těhotná, už vybírá nový kočárek?

Na prvního syna jsem měla doslova jen košíček věcí, takže žádné velké nákupy se nekonaly. Teď bude situace trochu jiná tím, že dcera je ještě malá, tak všechny věci mám. Taký mám hodně věcí rozpůjčovaných, tak mi třeba někdo něco vrátí. Ráda recykluji, věci posílám dál a zase si je klidně půjčím. Zvlášť na miminka, která ze všeho za měsíc vyrostou. Nemám ráda plýtvání, a právě tento způsob mi přijde jako dobrá cesta. Budu se snažit minimalizovat nové nákupy, zdají se mi zbytečné. Na dítě v tuto chvíli něco mám, něco si mě najde a ve finále to nějak dopadne. Takže ne,

vždy ale třeba z jiného úhlu pohledu. Zpravidla se moje projekty týkají žen, a díky nim chystám i jednu novinku. Loni na podzim jsem se v rámci předvolební kampaně do Senátu setkala s několika kandidátkami na pozici senátorky a mohla jsem pozorovat, co se kolem nich v tu chvíli děje. Mrzelo mě, co ženy v politickém souboji musí zažívat a snášet. Týká se to ale i ostatních profesí. Ve chvíli, kdy jde žena „s kůží na trh“ ve veřejném prostoru, když třeba vydá knihu nebo publikuje vědeckou studii, může se to týkat každé z nás. Chtěla jsem ženy podpořit a vznikl z toho projekt „Žena v Zenu“. Vypytáváme se těch ve veřejném prostoru, jaké to je, když se na ně valí vlna kritiky a hejtů. Jestli takový přístup zažily, jak jej zvládly. Abych se tedy vrátila k otázce: Věci, které dělám, vznikají ve chvíli, kdy mám pocit, že něco chybí a že by v prostoru mělo něco vzniknout. Když tomu mohu pomoci, tak se toho ráda ujmu.

Je pro vás některá životní role významnější než jiná?

Všechno se mění v čase. Pokud máte malé miminko, jste na prvním místě máma. Když je dítě větší, má žena víc volného času a může se zaměřit i na jiné věci. Což ale neznamená, že by kvůli tomu byla horší matkou. Sama sebe vnímám ve třech polohách. Jsem máma, partnerka a součást tvořivého ženského kolektivu.

To jsou tři pilíře mého života. A důležitý je domov. To je základ, který potřebuji a o který se opírám. Fyzické místo, které je krásné a vyživující. Dobíjející baterky. Ideálně se zahradou. Tu ke štěstí nezbytně potřebuju.

Loni jste v rozhovoru pro idnes.cz řekla, že vztahu s miliardářem Karlem Janečkem dáváte sedm let. Proč zrovna tolik a nepřehodnotila byste dnes své tvrzení? Podle něj vám zbývají už jen čtyři roky.

To je vytržené z kontextu a navíc jsem to myslela jako vtip. V tehdejší rozhovoru jsem mluvila o tom, že mám za sebou dva dlouhodobé vztahy a že každý z nich trval vždy téměř na den sedm let. A že tedy těch sedm let můžu slíbit i Karlovi, že je „umím“. A dál se uvidí, co bude. To nemůže dnes vědět nikdo. Karel mi na to odpovídá vždy vtipem, že s ním to musí být minimálně sedmkrát tři. Tedy dvacet jedna. Což je náš interní vtip. Pravdou je, že jsme oba normální, takže si přejeme, aby náš vztah byl co nejdělsí a co nejkrásnější. Ale i na tom je třeba pracovat, protože tohle se samo nestane.

Jak prožíváte současnou situaci okolo pandemie?

Nevyjadřuji se k ní, nechávám to na Karlovi, který na veřejnosti zastává určité stanovisko. Já ho podporuji a souhlasím s ním. Co mi chybí, jsou setkání naživo, jsem zvyklá absolvovat a vést semináře, konference, což dnes není možné. Z toho, co pozoruji kolem sebe, je nejhorší nejistota. Zajímavé je, že v létě náš Nadační fond Šťastné Česko měl v Senátu konferenci, na které hovořil ekonom Lukáš Toth, který tvrdil, že lidé snášejí ze všeho nejhůř právě nejistotu. Dnešní doba ukazuje, že má pravdu. Nejistota je deptající, demotivující. Vždy, když člověk prochází těžkými časy, chce vidět světlo na konci tunelu. Krize je možné přežít, ale nesmějí být příliš dlouhá a neohraničená.

Lidé hodně zapominají na rituály, jsou podle vás důležité?

Já bych naopak řekla, že se k nim v dnešní době vracejí, což je skvělé. Před dvanácti lety, když jsem vedla první obřady, to bylo spíš vzácné. A dnes? Nestíhám sledovat, co se kde děje. Slaví se dožínky, slunovraty, pohanské svatby. Rituály jsou důležité pro komunitu, ale i pro to, abychom si uvědomili, jak moc propojení s přírodou jsme. Přečodové rituály jsou pak podpůrné i pro jednotlivce na jeho životní cestě. Svatba, rozvod, narození dítěte, to vše jsou velké změny, a když k tomu uděláte podporující oslavu, prostor pro konfirmaci a přijetí nového stavu, pak ty změny mohou být krásné a vlastně velmi jednoduché.

Lilia Khoussoutdinova (32), podnikatelka, filantropka

- Pochází z tatarské rodiny, vyrůstala v Česku, Francii, Velké Británii a v USA, hovoří pět jazyky.
- Vystudovala historii a politologii na Oxfordu a Gender & Development na London School of Economics. Tři roky studovala profesi kněžky v Chrámu Bohyně v Glastonbury UK.
- Je autorkou šperků s ženskou tematikou, navrhuje kolekce šatů, je spoluautorkou několika knih. Angažuje se v řadě neziskových projektů a je zakladatelkou Nadačního fondu Šťastné Česko. Inicivovala u nás vznik Spolku přátel Bhútánu.
- Z prvního manželství má syna, s Karlem Janečkem dceru a nyní čekají další dítě.

Co pro vás znamená štěstí?

Milovat a tvořit. Potřebuji prožívat lásku, abych měla pocit, že žiji dobrý a naplněný život. A zároveň tvořit svobodně, necenzurovaně a s vášní.

Dokážou se lidé, kteří šťastní nejsou, nebo si to myslí, naučit být šťastnými?

Mě velmi překvapilo, že podle výzkumů agentury STEM hodnotí Češi svůj pocit štěstí docela vysoko. Sice si stěžují v hospodě, což je dáno asi národní kulturou, ale v rámci výzkumu pak říkají něco jiného – že se cítí šťastní. Platí ale, že jsou objektivní podmínky, které se dají kvantifikovat, a potom je subjektivní volba. A v té se nachází rozdíl. Někdo může být za totožných podmínek šťastný, jiný těsně před zhroutením. Takže pro celkový pocit šťastného života je klíčové právě to, jak na něj budete nahlížet vy sami.

Co vás samotnou ubíjí a ničí?

Lež. Ta mi hodně vadí. Taky to, když se o mně říkají lži. Pak mám touhu vše vysvětlovat, uvést na pravou míru nebo se soudit, ale on je to zpravidla boj s větrnými mlýny. Také neumím žít s nespravedlností. Pořád mám potřebu zasahovat v takových případech, kdy ji vnímám. Už ale také vím, že to nejde vždy a všude a je nutno své bitvy pečlivě vybírat. A fascinuju-

Kněžky provádějí rituály, svatby, přivítání miminka. Provázejí rodinu na cestě rozloučení s odcházejícím člověkem.

je mě, když máte něco černé na bílém a proti-strana tvrdí, že tomu tak není. To je něco, co nedokážu pochopit, a často nevím, co s tím.

Lidé a média o vás někdy s pejorativním příděchem mluví jako o kněžce.

Co to označení pro vás znamená a jak jste k němu přišla?

Mimo kontext bulváru a deviací typu kněžka lásky, což je něco, co mě zvedá ze židle, jsem za něj ráda. Kněžka je ekvivalent slovního spojení žena-kněz. Nicméně vyvolává velké emoce. Kněžek bylo v dávných dobách mnoho, ve spirituální, náboženské hierarchii se ale dlouho neobjevovaly. Maximálně jste se mohla setkat s řádovou sestrou, ale s kněžkou, která by vedla obřad, to byly spíš utajované události. Jeden spisovatel mi vysvětloval, proč mají z kněžek muži obavy. Protože jejich rozšíření by bylo dalším zásahem do světa, který zatím převážně patří mu-

žům. Já ale tyto „gender války“ považuji za velký omyl. Kněžky provádějí rituály. Svatby, přivítání miminka. Provázejí rodinu na cestě rozloučení s odcházejícím člověkem, dělají předporodní a poporodní rituály a mnoho dalšího. Mohou být velkým přínosem.

Tvrdíte, že neutíkáte před bolestí. Také to, že je velká cesta se to naučit. Nemyslíte, že dnešní civilizace si chce život spíš zjednodušovat? Je to podle vás správně?

Je dobré před bolestí neutíkat, ale netvrdím, že to umím. Když se snažíme utéci, stejně nás dožene. Většinou se rozroste, takže je hrozivější. Ale jinak si myslím, že život je natolik komplikovaný sám o sobě, že pokud to jen trochu jde, ulehčit bychom si měli. Vrátit se k základům. Rodina, krb, zahrada, láskyplné doteky. V jednoduhosti je krása.

Máte děti. Jak by zněla jediná věta, kterou jim můžete do života předat?

„Miluji tě.“ Kdyby šlo o emoce. Jinak bych jim řekla: „Ničeho se neboj a vždyjeden v pravdě.“

Rok 2021 právě začíná, jaký podle vás bude?

Zlomový, zajímavý, důležitý. Spousta věcí se tu změní a doufám, že převážně k lepšímu. ●

ona@mfdnes.cz

LEDNOVÝ

COSMOPOLITAN

PRÁVĚ
V PRODEJI